Google Traducere în Română Afișați originalul
About Contact Membership Store Archives USA Canada Latin America Africa Middle East Europe Russia Opțiuni ▼
Italiano Deutsch Português srpski العربية 中文
Notre site en Français: mondialisation.ca
Nuestro sitio en español: Globalizacion
Asia-Pacific Research
Search Authors... Translate Website
Search... GR Newsletter, Enter Email GO
US Nato War Economy Civil Rights Environment Poverty Media Justice 9/11 War Crimes Militarization History Science

Lupta Marii Britanii împotriva Germaniei naziste

De Shane Quinn
Cercetare globală, 2 octombrie 2025

Regiune: Europa
Temă: Istorie

Translate Website

[**Notă a autorului** : Articolul de mai jos, publicat ultima dată de GR în octombrie 2024, se referă la situația sumbră în care s-au aflat britanicii în primele etape ale celui de-al Doilea Război Mondial. După înfrângerea Franței de către Wehrmacht la începutul verii anului 1940, germanii s-au confruntat însă cu o reală dilemă cu privire la modul exact în care vor elimina Marea Britanie din război. Chiar dacă Wehrmacht-ul ar fi lansat atacuri amfibii la scară largă împotriva Angliei, ducând, așa cum prevedeau, la anihilarea armatei britanice și cucerirea Angliei, germanii s-ar fi confruntat cu o populație foarte ostilă. Ierarhia nazistă a prevăzut că forțe formidabile vor ataca Anglia, cum ar fi Armata a 6-a germană, cea mai puternică forță de luptă a lor. Mulți comandanți ai armatei germane erau încrezători că o invazie terestră de succes a Marii Britanii ar putea fi realizată. —Shane Quinn, 2 octombrie 2025]

Autorul discută provocările și strategiile invaziei planificate a Marii Britanii de către Germania nazistă în 1940, subliniind dificultățile logistice, pregătirile militare și impactul potențial al campaniei în contextul eforturilor defensive ale Marii Britanii.

Viitorul Marii Britanii ca stat era pus sub semnul întrebării după căderea Franței în iunie 1940 în fața trupelor Wehrmacht-ului. În acea lună iunie, pe întreaga insulă a Marii Britanii, existau doar 2 divizii britanice complet echipate și pregătite de luptă. Forțele Aeriene Regale erau depășite numeric de Luftwaffe și, deși Marina Regală era aproape la capacitate maximă, amiralitatea britanică nu era încrezătoare că navele lor de război ar putea împiedica germanii să debarce forțe militare pe teritoriul britanic.

La mijlocul anului 1940, Italia intrase oarecum timid în război de partea germanilor, în timp ce, în Orientul Îndepărtat, Japonia era în ascensiune și nu era prietenoasă cu britanicii. Deși situația avea să se schimbe în curând, nu exista nicio perspectivă imediată ca un ajutor american substanțial să ajungă în Marea Britanie. Statele Unite nu erau pregătite să intre direct în conflict în 1940, iar politicienii săi, precum Joseph Kennedy, ambasadorul SUA în Marea Britanie din 1938, credeau că germanii câștigaseră o poziție inexpugnabilă până în 1940. Kennedy trecea cu vederea inevitabilul conflict dintre al Treilea Reich și Uniunea Sovietică, pentru care nu exista nicio garanție că naziștii vor câștiga.

Prin înfrângerea francezilor la mijlocul anului 1940, germanii au putut stabili baze aeriene și navale în nordul și vestul Franței, la mică distanță de Anglia. Acest lucru a oferit mai multe opțiuni de atac asupra britanicilor, în apele din jurul Marii Britanii, permițându-le în același timp germanilor, atunci când doreau, să intre în Atlanticul apropiat cu submarine și nave de război.

Pregătirile și eforturile diplomatice britanice

Din iulie 1940, britanicii și-au fortificat în grabă țara împotriva unei invazii amfibii naziste. Au amplasat baterii de tunuri , mine, obstacole și bariere pe coastele lor, în special în sudul și estul Angliei. De la mijlocul lunii iunie până la mijlocul lunii august 1940, au avut loc discuții între reprezentanții britanici și germani, cu speranța aparentă de a obține pacea. Germanii credeau că este posibil ca politicieni precum Lloyd George și Lord Halifax să recunoască inutilitatea continuării războiului; că l-ar putea răsturna pe Winston Churchill și să formeze un guvern pregătit să negocieze un acord de pace cu Germania nazistă.

.

Fotografii cu regele Eduard al VIII-lea făcând un salut nazist, scoase la licitație în Anglesey (Imagine: Morgan Evans Antiques Auctions)

.

La mijlocul anului 1940 existau zvonuri persistente conform cărora Ducele de Windsor, un simpatizant nazist care fusese rege britanic în 1936 (ca Eduard al VIII-lea), urma să fie reinstalat ca monarh al Marii Britanii, alături de soția sa americană, Wallis Simpson, care era și ea simpatizantă cu naziștii. De exemplu, ea a avut o relație cu Joachim von Ribbentrop în 1936, când acesta era ambasadorul Germaniei în Marea Britanie. Ducele de Windsor a vizitat Germania nazistă împreună cu soția sa în octombrie 1937, iar Ducele a fost văzut făcând salutul nazist în mai multe rânduri în timpul călătoriei sale acolo, în timp ce s-a întâlnit și cu liderul țării, Adolf Hitler.
Discuțiile de pace menționate anterior între oficialii britanici și germani nu au dus la niciun rezultat. Există posibilitatea ca britanicii să fi folosit aceste discuții pentru a distrage atenția germanilor și astfel a amâna o invazie a Marii Britanii în timp ce își întăreau apărarea de coastă și își dezvoltau forțele. Timpul se scurgea pentru germani dacă voiau să cucerească Marea Britanie. Dacă ierarhia nazistă ar fi făcut pregătiri prealabile, debarcările amfibii în Anglia ar fi putut fi lansate în iulie 1940, când britanicii erau prost pregătiți să facă față amenințării.

Provocările strategice ale Germaniei

Canalul Mânecii, o întindere de apă care separă sudul Angliei de nordul Franței, a reprezentat întotdeauna o provocare descurajantă pentru germani, care trebuia depășită dacă ar fi trimis forțe terestre în Anglia. Dacă Canalul Mânecii nu ar fi existat, cu teritoriu între Franța și Marea Britanie, Wehrmacht-ul ar fi învins armata britanică, așa cum au arătat recentele lupte din Franța.

Comandanții navali germani priveau cu pesimism și se temeau de lansarea unui atac amfibiu împotriva Marii Britanii. Știau că mareele Canalului Mânecii sunt variabile, apele sale agitate și imprevizibile. Mult mai grav decât atât era faptul că Marina Germană suferise pierderi mari în primele luni ale războiului, în special în campania altfel reușită a Wehrmacht-ului în Norvegia din primăvara anului 1940.

Când ofensiva din Norvegia se apropia de sfârșit, tot ce mai rămăsese din flota de nave de război germane era un crucișător greu, 2 crucișătoare ușoare și 4 distrugătoare. Nici o debarcare nazistă în Marea Britanie nu a putut primi prea mult ajutor din partea submarinelor lor. În martie 1940, existau 43 de submarine în funcțiune, în timp ce în septembrie 1939 existau 50 de submarine. La acea vreme, germanii pierdeau submarine din cauza atacurilor inamice într-un ritm mai mare decât cel în care le construiau.

Amiralii germani precum Karl Dönitz erau descurajați de acest lucru. Dönitz credea că o flotă de 300 de submarine în 1939 ar fi fost suficientă pentru a învinge Marea Britanie până în 1941, o națiune insulară cu resurse sărace și dependentă de importurile din mare. La ani de zile după război, Dönitz, deținut în închisoarea Spandau, se plângea încă de flota inadecvată de submarine a Marinei Germane în 1939, așa cum a scris fostul acolit nazist Albert Speer, el însuși prizonier la Spandau.

Strategii alternative și pregătiri finale

La începutul anilor 1940, exista, cel puțin pe hârtie, o altă opțiune pentru naziști pentru a termina Marea Britanie. Wehrmacht-ul ar fi putut avansa spre sud prin Franța, pe teritoriul aliatului său, Spania, de acolo să cucerească Gibraltarul, apoi să intre în Africa de Nord pentru a captura Egiptul și Canalul Suez, să izoleze India și să elimine toate interesele britanice din Orientul Mijlociu. Generalul Franco din Spania nu a vrut să se implice într-un plan atât de grandios, care, în orice caz, ar fi întins resursele germane până la limită.

Mai presus de toate, slăbiciunea Marinei Germane făcea puțin probabil ca o invazie a Marii Britanii să aibă succes. În încercarea de a-și întări marina insuficientă, germanii au adunat, începând din iulie 1940, nave de diferite tipuri în porturile aflate sub controlul lor pentru un atac asupra Marii Britanii. Printre acestea se numărau vapoare cu aburi, barje, bărci cu motor, remorchere și traulere. Nu era deloc o imagine care să-i încurajeze pe soldații germani care, dacă invazia ar fi continuat, ar fi pus piciorul în aceste ambarcațiuni, dintre care unele aveau viteze și niveluri de siguranță diferite.
Forțele Aeriene Regale au încercat să bombardeze navele menționate mai sus, dar avioanele lor de război au suferit pierderi și nu au reușit să provoace suficiente pagube. Germanii au reușit să acumuleze suficiente nave, oricât de contradictorii ar fi fost, pentru a încerca debarcări în Marea Britanie. Armata germană, în special o parte din comanda sa superioară, era încrezătoare că o invazie reușită a Marii Britanii putea fi realizată. Victoria asupra Franței crease un sentiment de infailibilitate în cadrul armatei germane, ducând la o încredere excesivă în sine.

Planul de invazie

Germanii se așteptau să debarce 100.000 de soldați în faza de deschidere a invaziei, între Dover, pe coasta de sud-est a Angliei, și Lyme Bay , la aproximativ 200 de mile vest de Dover, de-a lungul coastei de sud a Angliei. În mod amenințător din punctul de vedere al britanicilor, orașul Dover se află la doar 70 de mile de Londra, iar forțele inamice urmau să fie întărite cu încă 160.000 de soldați care urmau să ajungă în cele din urmă la debarcările următoare.

Primul val de trupe germane trimise peste Canalul Mânecii urma să fie format din 9 divizii, susținute de unități aeropurtate. Aceasta ar fi implicat o forță nazistă inițială care intra în Anglia, aproape dublă față de forța debarcată inițial de Aliații Occidentali în Normandia, Franța, în iunie 1944.

Următoarele unități germane trimise acolo, la bordul celor mai mari ambarcațiuni disponibile, urmau să includă 4 divizii tancuri puternic echipate. Aceste formațiuni, odată ce își asiguraseră pozițiile pe plaje, trebuiau să avanseze în Anglia, să ofere sprijin infanteriei germane care deminase plajele și să provoace pierderi grave trupelor britanice.

După o perioadă de 6 săptămâni după prima debarcare, întreaga forță germană din Anglia urma să se ridice la 23 de divizii. Acestea urmau să fie ajutate de Luftwaffe, despre care se aștepta să obțină superioritate aeriană asupra Canalului Mânecii și a zonelor de coastă, crucială pentru continuarea invaziei germane.

Obiective generale și rezultate potențiale

Cele 23 de divizii destinate cuceririi Marii Britanii urmau să facă parte din 3 armate, sub comanda generală a mareșalului Gerd von Rundstedt, unul dintre cei mai experimentați ofițeri ai Wehrmacht-ului. Armata a 16-a germană urma să plece din porturile situate între Rotterdam, în sudul Olandei, și Boulogne, în nordul Franței, și urma să sosească între orașele Hythe și Eastbourne, în sud-estul Angliei.

Armata a 9-a germană urma să plece din porturile situate între Boulogne și Le Havre, ambele în nordul Franței, și să debarce între orașele Brighton și Worthing din sudul Angliei.

Armata a 6-a germană, adesea considerată cea mai puternică forță de luptă a Wehrmacht-ului, urma să plece din peninsula Cherbourg din nordul Franței și să intre într-o zonă dintre Portsmouth și Weymouth, acest din urmă oraș din sud-vestul Angliei. Armata a 6-a ar fi putut fi folosită parțial și pentru a consolida pozițiile deținute de armatele a 16-a și a 9-a germane în sudul Angliei.

Concluzie: Fezabilitatea invaziei

În prima săptămână a invaziei, germanii urmau să stabilească o linie lată de aproximativ 128 de kilometri între orașele Canterbury și Arundel. Următorul obiectiv era avansarea mai în interior și crearea unei alte linii care se întindea pe aproximativ 145 de kilometri spre sud-vest, de la Gravesend la Reigate și Portsmouth; Gravesend și Reigate fiind situate la doar 32 de kilometri de Londra, la est și sud.

Scopul final al planului de război nazist era avansarea asupra Londrei, un oraș vast cu milioane de locuitori, ceea ce ar fi dus la căderea preconizată a capitalei Angliei în fața invadatorilor. Germanii nu trebuiau să atace Londra într-un atac frontal, soldații lor pătrunzând în centrul orașului; ci, în schimb, trebuiau să încercuiască și să izoleze Londra, care este situată aproape de mare, de restul Angliei.

Dacă ar fi considerat necesar, germanii ar fi lansat raiduri aeriene și atacuri de artilerie împotriva Londrei, mai ales având în vedere modul în care avioanele de război britanice începuseră foarte recent să bombardeze orașe germane, inclusiv capitala Berlin. Armatele germane ar fi putut încerca o înaintare mai adâncă în periferia și zonele suburbane ale Londrei, posibil cu diviziile panzer în prim-plan, într-un efort de a strânge cercul asupra capitalei engleze.

Deși armata britanică era insuficientă, ar fi fost considerat o realizare semnificativă din partea forțelor germane să fi ajuns la periferia Londrei, așa cum este pentru orice armată care ajunge la marginea unui oraș mare, oriunde s-ar afla acesta. Este îndoielnic dacă forțele germane din sudul Angliei, chiar și cu implicarea Armatei a 6-a, erau suficient de puternice pentru a obliga Londra să capituleze. Un asediu împotriva unui oraș de mărimea Londrei ar fi implicat riscuri și ar fi putut dura multe luni pentru a fi realizat cu succes. Ar fi putut slăbi Wehrmacht-ul într-o mare măsură.

Absența prelungită a Armatei a 6-a din Europa continentală ar fi fost resimțită de diviziile naziste de acolo. Dacă Marea Britanie ar fi fost învinsă, ar fi fost necesar să se plaseze un număr mare de trupe germane pe teritoriul britanic, când acestea ar fi putut fi necesare în altă parte. Amiralitatea germană a subliniat că coasta de sud a Angliei era singura zonă fezabilă pentru a încerca o debarcare amfibie. Înaltul comandament britanic, neștiind cât de slăbită era Marina germană, a crezut în iulie 1940 că coasta de est a Angliei era cel mai probabil punct de debarcare pentru naziști, ceea ce ar fi însemnat o călătorie mai lungă și mai dificilă pentru navele germane care transportau trupele.

Șefii de stat major ai Marii Britanii nu au exclus posibilitatea ca germanii să debarce în West Country, o zonă din sud-vestul Angliei, plecând din Golful Biscaya controlat de naziști, în vestul Franței. De asemenea, au considerat că este posibil ca germanii să navigheze din Norvegia, să traverseze Marea Nordului și să debarce în Scoția.
Pe 10 iulie 1940, germanii au reluat atacurile cu submarine și aeriene asupra convoaielor comerciale britanice din Canalul Mânecii. Planul pentru invazia nazistă a Marii Britanii, intitulat Operațiunea Leul de Mare, a fost emis oficial pe 16 iulie 1940 și prevedea că toate pregătirile pentru debarcare urmau să fie finalizate până luna următoare, la mijlocul lunii august. Din cauza unor întârzieri suplimentare în pregătiri, la sfârșitul lunii iulie 1940, data invaziei a fost amânată până la 15 septembrie. O nouă amânare a dus la o nouă dată a invaziei, 21 septembrie, din cauza solicitărilor formulate de Marina Germană pe 30 august. Întrucât marina nu a fost mulțumită pe 11 septembrie, invazia a fost amânată din nou până la 24 septembrie.

.

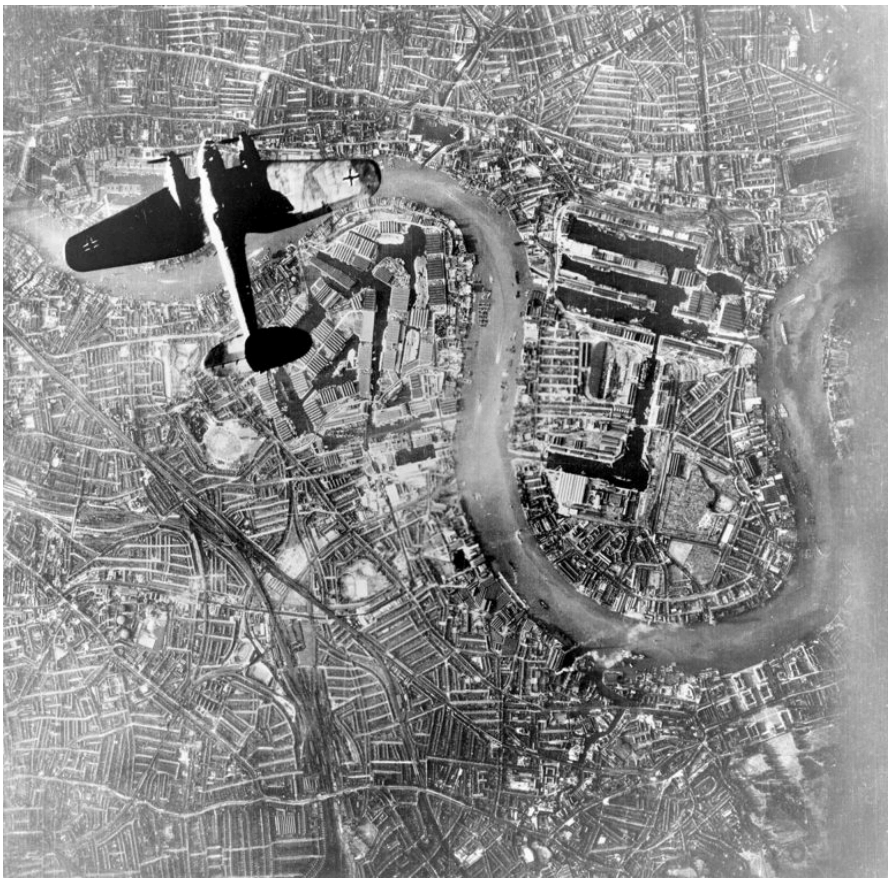

Operațiuni: Un bombardier german Luftwaffe Heinkel He 111 zburând deasupra Wapping și a Insulei Câinilor în East End-ul Londrei la începutul raidurilor de seară ale Luftwaffe din 7 septembrie 1940. Copie negativă a unei părți a unei fotografii aeriene realizate dintr-un avion german la ora 18:48, ora germană. (Din domeniul public)

.

Până la mijlocul lunii septembrie 1940, soldații care urmau să apere Anglia fuseseră măriți în grabă și constau din 34 de divizii britanice, dintre care unele nu erau complet echipate. Cu toate acestea, 16 dintre aceste divizii, printre care 3 divizii blindate, aveau să fie trimise pe plaje pentru a întâmpina forța de asalt germană inițială formată din 9 divizii, împreună cu personalul aeropurtat. Acum, în toamnă, înaltul comandament britanic își dăduse o mai bună înțelegere a locului unde naziștii doreau să debarce.

Având nevoie de timp pentru a-și asigura pozițiile pe plajele englezești și neavând reaprovizionare, deși încă fără superioritate aeriană, invazia germană ar fi eșuat, după toate probabilitățile, dacă ar fi continuat. Planul pentru Operațiunea Leul de Mare era similar Planului Schlieffen și ofensivelor Ludendorff din Primul Război Mondial, precum și Operațiunii Barbarossa, care ar fi urmat ulterior. Fiecare plan era prea ambițios pentru a reuși.

*

Apasă butonul de distribuire de mai jos pentru a trimite prin e-mail/redirecționa acest articol prietenilor și colegilor tăi. Urmărește-ne pe Instagram și Twitter și abonează-te la canalul nostru de Telegram . Nu ezita să repostezi și să distribui pe scară largă articole de cercetare globală.

Păsări, nu bombe: Să luptăm pentru o lume a păcii, nu a războiului

Acest articol a fost publicat inițial pe Global Village Space .

***Shane Quinn** a obținut o diplomă cu onoruri în jurnalism. Este interesat să scrie în principal despre afaceri externe, fiind inspirat de autori precum Noam Chomsky. Este cercetător asociat la Centrul pentru Cercetare a Globalizării (CRG).*

Imaginea prezentată este din History/GVS

Sursa originală a acestui articol este Global Research.
Drepturi de autor © Shane Quinn , Global Research, 2025

Comentează articolele de cercetare globală pe pagina noastră de Facebook

Devino membru al Global Research

Înrudite

Istorie: Cum a ajutat Marea Britanie Uniunea Sovietică în lupta împotriva lui Hitler
24 octombrie 2017
În limba engleză"

Istoria celui de-al Doilea Război Mondial: Adolf Hitler nu plănuia să intre în război împotriva Marii Britanii și Franței?
8 iunie 2015
În limba engleză"

În anii 1930, legăturile comerciale ale Regatului Unit și SUA cu Germania nazistă. „Admirația” lui Churchill pentru Adolf Hitler
27 ianuarie 2021
În limba engleză"

Translate Website

Articole de:
Shane Quinn

Declinare de responsabilitate: Conținutul acestui articol este responsabilitatea exclusivă a autorului/autorilor. Centrul de Cercetare a Globalizării nu va fi responsabil pentru nicio afirmație inexactă sau incorectă din acest articol. Centrul de Cercetare a Globalizării acordă permisiunea de a publica articole Global Research pe site-uri de internet comunitare, cu condiția ca sursa și drepturile de autor să fie menționate împreună cu un hyperlink către articolul original Global Research. Pentru publicarea articolelor Global Research în format tipărit sau în alte forme, inclusiv site-uri de internet comerciale, contactați: publications@globalresearch.ca

www.globalresearch.ca conține materiale protejate prin drepturi de autor, a căror utilizare nu a fost întotdeauna autorizată în mod specific de către deținătorul drepturilor de autor. Punem aceste materiale la dispoziția cititorilor noștri în conformitate cu prevederile „utilizării loiale”, în efortul de a promova o mai bună înțelegere a problemelor politice, economice și sociale. Materialul de pe acest site este distribuit fără profit celor care și-au exprimat anterior interesul de a-l primi în scopuri de cercetare și educaționale. Dacă doriți să utilizați materiale protejate prin drepturi de autor în alte scopuri decât „utilizarea loială”, trebuie să solicitați permisiunea deținătorului drepturilor de autor.

Pentru solicitări din partea presei: publications@globalresearch.ca

Copyright © 2005-2025 GlobalResearch.ca